

Els creients i el coronavirus

Arquebisbat de Tarragona, 17 març 20

El coronavirus ha trasbalsat les nostres vides. Hem quedat amb una dosi d'incertesa, de preocupació i d'angoixa, sobretot en adonar-nos de la greu crisi sanitària que comporta. Talment com el cavall de Troia de l'Eneida de Virgili, se'ns ha infiltrat enmig dels nostres murs de benestar i de les nostres fortaleses aparentment infranquejables. Enguany, la natura ens obliga a fer una mena de Quaresma forçada per a tots i totes i, a més, amb la incertesa de no saber quan arribarà veritablement la joia pasqual.

Faig meva una reflexió que ha circulat aquests dies passats a Itàlia per part d'un psicòleg, de nom F. Morelli. L'univers ens venia a dir, té la seva forma de retornar l'equilibri a les coses segons les seves pròpies lleis, sobretot quan aquestes es troben alterades. En un moment en què el canvi climàtic està arribant a nivells preocupants, en una època basada en la productivitat i en el consum, se'ns obliga al bloqueig, a la parada necessària, a romandre quietes. En un moment en què certes polítiques i ideologies discriminatòries pretenen fer-nos retornar a un passat vergonyós, apareix un virus que ens fa experimentar que, en un obrir i tancar d'ulls, podem convertir-nos nosaltres mateixos en discriminats, aquells als quals no se'ns permet creuar cap frontera, aquells que precisament som els qui trametem malalties. En una època en què l'educació dels fills s'ha relegat a altres figures i institucions, se'ns obliga a tancar escoles i catequesis, i se'ns força a cercar solucions alternatives, al retorn del pare i la mare, al retorn a ser família. En una època en què el pensament individual ha esdevingut la norma, se'ns diu que l'única forma de sortir de l'atzucac és fer pinya, fer ressorgir en nosaltres el

sentiment d'ajut al pròxim, de pertànyer a un col·lectiu, de poder esdevenir corresponsables els uns dels altres.

És bo, per tant, pensar què en podem treure de positiu de tot aquest problema. Dóna la impressió que la humanitat es trobi en deute amb l'univers i les seves lleis, i que aquesta pandèmia ens ho vingui a dir, encara que a un preu ben alt. Podem aprendre d'aquest esdeveniment que està sacsejant les nostres vides? Ben segur que, almenys pel que en aquests dies se'ns obliga a fer, en podem aprendre una lliçó d'austeritat. El fet d'haver d'estar reclosos, amb un munt d'activitats suspeses, pot esdevenir una crida a cercar la riquesa d'una sobrietat veritable, que ens porti al més profund i autèntic en nosaltres i en els altres. Hi ha una altra manera de viure, se'ns ve a dir. Una forma de viure més senzilla, més sòbria, més austera. La pobresa i la fragilitat del nostre planeta, no són dues cares d'una mateixa realitat que pot anomenar-se insolidaritat? És el que ens afirma el papa Francesc en la seva Carta Encíclica "Laudato si", que el proper mes de maig complirà cinc anys: «El desafiament urgent de protegir la nostra casa de tots inclou la preocupació d'unir tota la família humana en la recerca d'un desenvolupament sostenible i integral». I afegeix: «El Creador no ens abandona, mai no ha fet marxa enrere en el seu projecte d'amor, no es penedeix pas d'haver-nos creat» (núm. 13). D'aquí que el papa faci «una invitació urgent a un nou diàleg sobre la manera com estem construint el futur del planeta. Necessitem una conversa que ens uneixi a tots... Necessitem una solidaritat universal nova» (núm. 14).

Amb tot, ara per ara, a banda d'una reflexió més profunda sobre la pandèmia que ens ha arribat, ens envaeixen moltes altres preguntes més directes que, de fet, es troben a l'ambient, al cor dels mateixos ciutadans: Què hem de fer? Com podem ajudar? Estem fent el correcte com a cristians?